

Grup Scolar “ Carmen Sylva”

***Portofoliu
La
Geografie***

*Elev: Ali Ghiuve Edvin
Profesor: Costea Camelia
Clasa: a-X-a A*

*An scolar
2007-2008*

GERMANIA

Germania este o țară central-vestic europeană ce înconjurată în nord de Marea Nordului, Danemarca și Marea Baltică, Polonia și Cehia în est, Austria și Elveția în sud și în vest: Franța, Luxemburg, Belgia și Olanda. Relieful este bogat, există toate formele de relief: munți și podisuri, padurea și câmpie.

Turistic, Germania este o țară culturală, cu numeroase castele, mănăstiri, centre importante în Dresden, Leipzig și Weimar. După căderea zidului Berlinului în 1989, cele două Germanii s-au reunificat total la 1 octombrie 1990, după ce s-au unificat politic, monetar, administrativ și legal în mai multe etape succesive în decursul anului 1990. Noua zi națională a Germaniei reunite a fost declarată la 3 octombrie, cu începere din 1990.

Suprafața totală: 357 021 km².

Extinzându-se de la Alpi până la mările Baltică și Nordului, Germania dispune de o vastă diversitate geografică. Munți, dealuri, coline, podisuri, câmpii, lacuri, râuri, coaste maritime și insule formează o țară mare care are granițe cu nouă țări europene.

Germania are o climă temperată, cu o temperatură medie anuală de 9 °C. Temperatura în ianuarie variază de la -6 °C până la 1 °C, în timp ce temperatura lunii iulie variază între 16 °C și 20 °C. Fiind una dintre cele mai industrializate țări ale lumii, Germania înfruntă grave probleme de contaminare atmosferică și acvatică.

Germania, care devenise una dintre importantele puteri din Europa, s-a implicat în Primul Război Mondial prin aliatul ei Austro-Ungaria (1914). Germania a invadat de câteva ori Franța. Războiul s-a încheiat în 1918, și, ca una din urmări, împăratul german a fost forțat să abdice. În Tratatul de la Versailles de după război, Germania a fost considerată responsabilă pentru război. Germania este acum una dintre cele mai importante țări din Uniunea Europeană și din lume .

Economia germană este una dintre cele mai solide și mai puternice din lume.

Localizată în centrul Europei, Germania a trecut peste perioada de maximă sărăcie, transformându-se într-o țară cu o industrie puternică ce exportă în întreaga lume, cu o calitate comparabilă cu cea japoneză țara transformându-se în a treia putere economică mondială (după Statele Unite și Japonia) și prima putere din Europa. Cu o infrastructură dezvoltată și cu un nivel de viață bun, Germania este una dintre țările cele mai industrializate din lume.

Cultura și știința

Contribuțiile germane la cultura mondială sunt numeroase. Germania a fost locul de naștere al unor renumiți compozitori precum Ludwig van Beethoven, Johann Sebastian Bach, Johannes Brahms și Richard Wagner; poeți precum Johann Wolfgang von Goethe și Friedrich Schiller; filosofi ca Immanuel Kant, Georg Hegel, Karl Marx sau Friedrich Nietzsche; de asemenea, oameni de știință de calibrul lui Albert Einstein sau Max Planck.

Germania se învecinează cu nouă țări europene: Danemarca, Olanda, Belgia, Franța, Luxemburg, Elveția, Austria, Republica Cehă și Polonia. De asemenea Germania are ieșire directă la Marea Baltică și la Marea Nordului.

Antarctica

Al cincilea continent ca mărime, dintre cele șase ale Terrei, Antarctica este cel mai sudic, mai rece, mai îndepărtat și mai recent descoperit continent, fiind pentru prima oară detectat la începutul secolului al XIX-lea. Acoperită aproape în totalitate de gheață și fără a avea o populație umană stabilă, ea înconjoară Polul Sud. La rândul său Antarctica este înconjurată de „Oceanul Antarctic”, întindere de apă creată din zonele de sud ale oceanelor Pacific, Atlantic și Indian, dar fiind considerat un ocean separat de celelalte datorită temperaturii mai scăzute a apei și a salinității mai mici.

Antarctica deține în jur de 90% din gheața existentă pe Pământ. *Banchiza ce înconjoară continentul are aproximativ 29 milioane km cubi de gheață.*

Antarctica, numită astfel pentru a o deosebi de partea opusă a globului – zona arctică – se întinde după paralela de 60 de grade latitudine sudică. Cel mai apropiat „vecin” al ei se găsește la 1.000 de km și este America de Sud, urmată de Australia și Africa, la 2.500 și 4.000 de km depărtare. Cea mai mare parte a teritoriului său se întinde în emisfera estică, în partea vestică se găsește Peninsula Antarctică, întindere ce apropie

continentul de America de Sud. Cel mai înalt vârf de pe continent atinge 5.140 m (în masivul Vinson din partea vestică), iar înălțimea sa medie este puțin mai mare de 2.000 de metri, ceea ce îl face *continentul cu cea mai mare înălțime medie*. Antarctica are o suprafață totală de 13.178.000 km pătrați, fiind astfel mai mare decât Europa și Australia.

Poziția pe latitudine și înălțimile ei mari fac din Antarctica *cel mai rece continent*. Cu toate acestea se deosebesc două anotimpuri. În anotimpul rece temperatura în zonele intercontinentale poate scădea sub $-80\text{ }^{\circ}\text{C}$, în timp ce în anotimpul cald temperatura se poate ridica, în aceleași zone, până peste $-30\text{ }^{\circ}\text{C}$. În zonele de coastă se poate ajunge, în sezonul cald, la temperatura de îngheț ($0\text{ }^{\circ}\text{C}$), dar și aici valorile negative sunt ridicate în perioada rece.

Interiorul Antarcticii este un deșert polar în care bat vânturi moderate ce rareori ating 30 km/h , însă ele se întesesc și devin mai persistente în apropierea coastelor. Vânturi extrem de reci, compuse din aerul aflat în partea inferioară a versanților abrupti din interiorul regiunilor muntoase, bat spre pantele de gheață mai mici.

Zona este foarte săracă în precipitații, un dintre cele mai uscate zone de pe glob, aproximativ 50 mm de precipitații căzând aici anual. Acestea cresc cu cât ne apropiem de țărm, atingând în zonele apropiate de coastă 200 mm/an . Precipitațiile sunt formate în mare măsură din căderi de zăpadă aduse de cicloni. De obicei ele cad sub formă de zăpadă sau gheață, dar uneori se înregistrează și

ploi, în zonele litorale.

Există mai multe tipuri de climat în Antarctica, toate sunt reci, dar diferă în severitate. La fel ca și precipitațiile climatul se îmblânzește cu cât latitudinea scade. Peninsula Antarctica este zona în care se întâlnește clima cea mai blândă, aici temperatura putându-se situa în timpul sezonului mai cald în jurul valorii de $0\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Climatul aspru și sărăcia vegetației regiunilor de pământ ale Antarcticii acceptă numai animale microscopice, insecte primitive și alte specii de acest fel ce pot supraviețui în solurile umede. Se mai găsesc și alte nevertebrate, săritoare și mici.. Organismele zooplancton, cum ar fi viermii-săgeată, peștii-jeleu, peștii-larvă, alte larve, stelele de mare se hrănesc cu organisme fitoplancton – alge plutitoare. La rândul lor, organismele zooplancton sunt o sursă de hrană pentru pești și calmari, ambele tipuri abundând în apele antarctice. Acest „lanț” continuă, peștii și calmarii fiind o sursă de hrană pentru foci, balene și păsări de mare cei mai mari și mai buni prădători ai zonei. În acest „Ocean Sudic” se hrănesc șapte specii de balene și opt de delfini; câteva dintre aceste specii întră adânc banchiză în timpul sezonului cald. Șapte specii de foci respiră în regiunea antarctică, unele pe țărmurile sudice ale insulelor, altele exclusiv în regiunea banchizei. Aproximativ 40 de specii de păsări de apă – incluzând 7 de pinguini, 4 de albatroși, cormorani, pescăruși ș.a. – sunt răspândite în Antarctica, mai ales pe insule și coaste. Multă vreme vânată pentru ulei, marile animale marine joacă un rol important în atragerea oamenilor spre Antarctica. În prezent legile internaționale, în vigoare din anii 1960, le protejează.

Al doilea razboi mondial

Al doilea război mondial a fost un **conflict** armat generalizat, la mijlocul **secolului al XX-lea**, care a mistuit cea mai mare parte a globului, fiind considerat cel mai mare și mai ucigător război neîntrerupt din **istoria omenirii**. A fost prima oară când un număr de descoperiri tehnice noi, incluzând **bomba atomică**, au fost folosite la scară largă împotriva militarilor și civililor, deopotrivă. Al doilea război mondial a provocat moartea directă sau indirectă a aproximativ 60 de milioane de oameni, aproximativ 3% din **populația mondială** de la acea vreme. În plus, multe alte persoane au fost rănite grav, au căpătat infirmități pe viață datorită armelor de foc, bombardamentelor clasice sau nucleare, sau datorită experiențelor militare și medicale inumane la care au fost supuse. S-a estimat că acest război a costat mai mulți bani și resurse decât toate celelalte războaie la un loc: 1.000 de miliarde de dolari la valoarea din 1945, fără a se pune la socoteală sumele cheltuite pentru reconstrucția de după război.[1]. Urmările războiului, inclusiv noile tehnologii și schimbările aranjamentelor **geopolitice**, **culturale** și **economice**, au fost fără precedent.

În cazul României,obiectivul principal al luptei în acei ani a fost eliberarea Basarabiei de sub ocupația sovietică, instaurată după Ultimatumul din 26-28 iunie 1940. Ocuparea a avut caracter de dictat, fără nici un temei istoric, neexistând nici o convenție politică sau militară între România și U.R.S.S., și nici o consultare prealabilă a populației privitoare la această problemă. În acel moment, populația majoritară era cea românească.

Majoritatea istoricilor apreciază că războiul a început la **1 septembrie 1939**, odată cu **invadarea Poloniei de către Germania**, ceea ce a atras în conflict Franța, Anglia și Commonwealth-ul. Unii dintre istorici consideră că atacarea **Chinei** de către **Japonia** (**7 iulie 1937**) marchează începutul conflictului mondial. **Uniunea Sovietică** a anexat partea răsăriteană a Poloniei în 1939, a declanșat un **război separat** cu **Finlanda** și a fost **atacată** de **Germania Nazistă**, în iunie **1941**. **Statele Unite ale Americii** au intrat în conflict, în decembrie **1941**, după **Atacul de la Pearl Harbour**. Războiul s-a sfârșit în 1945, când toate puterile Axei au fost înfrânte

Canalul Suez

La 25 aprilie 1859, la Port Said, Egipt, încep lucrările la Canalul Suez, un canal de apă artificial care urma să se întindă pe 101 de mile, de-a lungul istmului Suez, și să lege Marea Mediterana de Marea Rosie. Ferdinand de Lesseps, diplomatul francez care a organizat colosalul proiect, a dat prima lovitură de târnacop ce a inaugurat construcția. Încă din antichitate au fost construite canale artificiale în regiunea Suez, care legau continentul asiatic de cel african. Sub dinastia egipteană Ptolomeu, un canal lega Lacurile Amare de Marea Rosie, iar un alt canal se îndrepta spre nord, de la lacul Timsah până la fluviul Nil. Aceste canale au căzut în paragină sau au fost distruse din motive militare. Încă din secolul XV, europenii au propus construirea unui canal de-a lungul Suezului,

care sa permita negustorilor sa navigheze intre Mediterana si Oceanul Indian prin Marea Rosie, in locul ocolirii Capului Bunei Sperante, din Africa.

Prima analiza a istmului a fost facuta in timpul ocupatiei franceze a Egiptului, la sfarsitul secolului XVIII, iar generalul Napoleon Bonaparte a examinat personal ramsitele vechiului canal. Franta a facut si alte studii ale canalului, iar in 1854 Ferdinand de Lesseps, fostul consul francez la Cairo, a semnat o conventie cu guvernatorul otoman al Egiptului in scopul construirii unui canal. O echipa internationala de ingineri a intocmit un plan al constructiei, iar in 1856 a fost formata Compania Canalului Suez, careia i-a fost acordat dreptul de a exploata canalul timp de 99 de ani dupa finalizarea lucrarii. Lucrarile au inceput in aprilie 1859, la inceput saptaturile fiind efectuate manual, cu tarnacopul si lopata, de catre condamnatii la munca silnica. Ulterior, au fost aduci muncitori europeni, dotati cu dragi si lopeti cu aburi. Conflictetele de munca si o epidemie de holera au incetinit procesul de constructie, iar Canalul Suez nu a fost finalizat decat in 1869 – cu patru ani in urma termenului stabilit initial. Pe 17 noiembrie 1869, Canalul Suez a fost inaugurat oficial intr-o ceremonie fastuoasa la care a participat si imparatesa Frantei, Eugenie, sotia lui Napoleon al III-lea. Mai tarziu, Ferdinand de Lesseps avea sa incerce fara succes sa construiasca un canal de-a lungul istmului Panama. De Lesseps a murit in 1894.

In momentul deschiderii sale, Canalul Suez avea o adancime de doar 25 de picioare, o latime de doar 72 picioare la fund si intre 200 si 300 picioare la suprafata. In consecinta, mai putin de 500 de nave au navigat pe acest canal in primul sau an de functionare. Insa in 1876 au inceput sa fie facute imbunatatiri semnificative, iar canalul a devenit unul dintre cele mai importante canale de navigatie din lume. In 1875, Marea Britanie a devenit actionarul majoritar al Companiei Canalului Suez, dupa ce a cumparat actiunile de la noul guvernator otoman al Egiptului. Sapte ani mai tarziu, in 1882, Marea Britanie a invadat Egiptul, incepand o lunga ocupatie a acestei tari. Tratatul anglo-egiptean din 1936 a conferit independenta Egiptului, insa Marea Britanie si-a rezervat dreptul de exploatare a canalului.

Dupa al doilea razboi mondial, Egiptul a facut presiuni pentru retragerea trupelor britanice din zona Canalului Suez, iar in iulie 1956 presedintele egiptean Gamal Abdel Nasser a nationalizat canalul, in speranta de a incasa taxe care sa contribuie la construirea unui baraj masiv pe raul Nil. In replica, Israelul a invadat Egiptul la sfarsitul lui octombrie, iar la inceputul lui noiembrie au venit si trupele britanice si franceze, ocupand zona canalului. Sub presiunea Natiunilor Unite, Marea Britanie si Franta s-au retras in decembrie, iar fortele Israelului au plecat in martie 1957. In acea luna, Egiptul a preluat controlul asupra canalului si l-a redeschis pentru navigatia comerciala.

Zece ani mai tarziu, Egiptul a inchis din nou canalul, in urma Razboiului de sase zile si a ocuparii de catre Israel a Peninsulei Sinai. In urmatorii opt ani, Canalul Suez, care separa Sinaiul de restul Egiptului, a devenit o linie a frontului dintre armatele Egiptului si Israelului. In 1975, presedintele egiptean Anwar el-Sadat a redeschis Canalul Suez, ca gest de pace in urma negocierilor cu Israelul. In prezent, in medie 50 de nave navigheaza pe canal zilnic, transportand anual peste 300 de milioane de tone de marfuri.

In 1880, incepe constructia Canalului Panama. Canalul Panama este un canal imens, avand o lungime de 51 de mile (82 kilometri), care traverseaza istmul Panama, conectand

Oceanul Pacific cu cel Atlantic. Datorita formei literei S pe care o prezinta acest canal, Atlanticul este situat in vestul canalului iar Pacificul in est, inversandu-se orientarea normala.

In 1957, Egiptul deschide Canalul Suez.

In urma retragerii Israelului din teritoriul egiptean ocupat, Canalul Suez este redeschis traficului international. Totusi, canalul era atat de plin de ramasite rezultate din Criza Suez incat au fost necesare mai multe saptamani de curatare de catre muncitorii egipteni si ai Natiunilor Unite, inainte ca navele mari sa poata naviga pe cursul de apa.

Canalul Suez, care leaga, de-a lungul Egiptului, Marea Mediterana si Marea Rosie, a fost terminat de inginerii francezi in 1869. Pentru urmatorii 88 de ani, a ramas in mare parte sub control britanic si francez, Europa folosindu-l datorita faptului ca era o ruta navala ieftina pentru a transporta petrol din Orientul Mijlociu.

In iulie 1956, presedintele egiptean Gamal Abdel Nasser a nationalizat canalul, sperand sa incaseze taxe care sa fie folosite pentru construirea unui baraj masiv pe fluviul Nil. Ca urmare a acestui gest, Israel a invadat Egiptul la sfarsitul lunii octombrie, iar trupele britanice si franceze au ajuns la inceputul lui noiembrie, ocupand canalul si alte teritorii din jurul acestuia. Sub presiunea Natiunilor Unite, Marea Britanie si Franta s-au retras in decembrie, iar fortele Israelului au plecat in martie 1957. In acea luna, Egiptul a preluat controlul canalului si l-a redeschis pentru navigatia comerciala. Zece ani mai tarziu, Egiptul a inchis din nou canalul in urma Razboiului de sase zile si a ocupatiei de catre Israel a Peninsulei Sinai. Canalul a ramas inchis timp de opt ani, pana cand presedintele egiptean Anwar el-Sadat l-a redeschis in 1975, dupa discutiile privind incheierea unei paci cu Israelul.

Mediu ecuatorial

Zona ecuatorială este situată între 5° latitudine S și 10° latitudine N, la care se mai adaugă și climatul musonic umed și cel litoral cu alizee.

Acum este acceptat de oamenii de știință, că pădurile ecuatoriale sunt de o valoare mai mare ca resurse susținute pe o mare perioadă de timp când sunt lăsate intacte decât când sunt convertite la pășuni sau la alte habitate simplificate. Pădurile ecuatoriale au construit cea mai mare biomasă de pe Pământ, și au făcut asta aproape independent de condițiile solului prin evoluarea reciclării substanțelor hrănitoare. Pădurile ecuatoriale administrate pot astfel să furnizeze cantități uriașe de lemn valoros și să stabilizeze clima locală.

Pentru că pădurile ecuatoriale conțin cea mai mare diversitate de plante și animale de pe Pământ, ele pot reprezenta o sursă de medicamente, mâncare și alte produse. Substanțele medicinale deja descoperite în pădurile ecuatoriale, cum ar fi diosgenina - un agent activ în pilulele contraceptive, reserpina pentru problemele cardiace, și curara folosită la operația de inimă și de plămâni, duc la descoperiri și mai mari în viitor. Doar un procent foarte mic al plantelor din pădurea ecuatorială au fost evaluate până acum ca având valoare potențială chimică.

Pădurea ecuatorială

Pădurea ecuatorială este o pădure care este totdeauna verde și se găsește în zonele calde și umede ale tropicelor la o altitudine mică. Peste toate, umezeala este factorul principal care influențează distribuția pădurilor ecuatoriale, deși alți factori, cum ar fi solurile, pot fi importante. Precipitațiile anuale sunt în medie între 1,500 - 4,000 mm, și temperatura medie este între 25 - 35° C. Mai important este că nu există un sezon uscat în urma umezelei severe. În afară de baldachinul de sus, mai sunt două sau mai multe straturi forestiere, compuse în mare parte din puieți, arbuști, și copaci. Vița de vie și mușchii atașați copacilor sunt de obicei din abundență. Văzut din aer baldachinul de sus este închis și o lumină subțire atinge solul pădurii.

Solurile

Solurile ecuatoriale sunt diverse, de la soluri vulcanice la nisipuri, deși jumătate din totalul zonei ecuatoriale este compusă din soluri roșii. Clima caldă și precipitațiile copioase în zonele ecuatoriale umede duce la o puternică acțiune a climei asupra solurilor. Mineralele din sol sunt dizolvate în continuu de apa de ploaie. Solurile roșii sunt foarte sărace în minerale, deși siliciul, aluminiul, și fierul devin concentrate pentru că în mare parte nu sunt dizolvate de apa de ploaie. Solurile de lut, deși sărace în minerale, conțin destul de multă apă și pădurea ecuatorială a evoluat astfel încât să se folosească de acest avantaj. Solurile podzolice, care pot fi foarte răspândite local, cum ar fi în bazinul Río Negro din Amazon, conțin predominant sulf. Ele sunt sărace în lut, au un orizont albit sub stratul de humus, și un orizont B care acumulează materia organică descompusă incomplet. Cum acești compuși organici se strecoară în râuri au produs așa numitele râuri cu apă neagră (cum ar fi Río Negro). Solurile aluvionale dealungul râurilor sunt de obicei bogate în minerale în comparație cu solurile roșii. Cel mai bun exemplu este bazinul hidrografic al Amazonului care are o întindere de peste 3,500 km.

Cantitatea mică de minerale din solurile ecuatoriale a fost dobândită în timpul evoluției pădurii ecuatoriale. Activitatea biologică accelerată din litieră, împreună cu precipitațiile abundente, vor duce la degradarea chimică rapidă a solurilor ecuatoriale. Având soluri sărace în minerale plantele din pădurea ecuatorială pot captura mineralele retrăgându-le în tulpină, acumulându-le din apa de ploaie în mușchi și pe trunchi și ducându-le la rădăcină înainte de a fi consumate. Acest lucru este realizat cu ajutorul unor ciuperci care absorb minerale. Aceste asocieri simbolice poartă numele de simbioze; ciupercile aprovizionează copacii cu minerale și aceștia furnizează energie ciupercilor.

Flora

Flora în pădurile ecuatoriale este dominată de angiosperme sau plantele cu flori. Majoritatea speciilor sunt lemnoase. Într-un hectar de pădure ecuatorială matură se găsesc de la 80 la 200 de specii lemnoase. Datorită naturii predominant lemnoase a pădurii speciilor le ia mult timp să înflorească. Multe specii ating maturitatea în 30 sau mai mulți ani.

Oamenii de știință împart de obicei pădurile ecuatoriale în straturi, deși sunt foarte greu de delimitat. Verdeța puieților, vița de vie, mușchii, și copacii mici de obicei ascund o vedere clară a straturilor pădurii ecuatoriale dar de obicei este posibil să le vedem. Cinci straturi pot fi identificate. Cel mai înalt este format din copaci care își împing coroanele deasupra baldachinului. Acești copaci pot avea o înălțime de peste 50 m. Aceștia sunt niște copaci magnifici, cum ar fi copacul de bumbac Kapok, ale cărui crengi pot avea 30 – 40 m. Principalul baldachin umple spațiile dintre copacii din primul strat și formează un înveliș continuu cu aceștia. Vița de vie, mușchii și lichenii pot crește din abundență în baldachin dacă razele solare ajung la ei. Sub baldachinul de sus se află un strat vag de copaci mai mici care pot avea o înălțime de 10 – 30 m. Mulți pot fi copaci giganți care nu au atins maturitatea; alții și-au atins înălțimea maximă. Un strat de arbuști sub acest strat de copaci mai mici poate avea copaci care nu și-au atins înălțimea maximă, dar și o mare varietate de copaci maturi. În final, ultimul strat constă în numeroși puieți și plante ierboase împrăștiate.

Fauna

Pădurile ecuatoriale sunt cele mai diverse ecosisteme de pe Pământ datorită numărului de specii de animale. Majoritatea sunt insecte, dar sunt și multe vertebrate. O regiune mare de pădure, cum ar fi bazinul Amazonian, poate avea mai mult de zece milioane de specii, deși multe dintre acestea nu au fost înregistrate științific.

În contrast cu pădurile temperate, majoritatea animalelor din pădurea ecuatorială se află în arbori. Chiar și unele vertebrate masive, cum ar fi urangutanul, a evoluat astfel încât să-și petreacă majoritatea vieții în copaci. Marea diversitate a multor grupuri de animale, cum ar fi păsările, poate fi explicată în mare parte prin faptul că multe combinații unice de specii tind să ocupe straturi diferite ale pădurii.

Viața bazată în copacii tropicali a dus la evoluția multor adaptații specifice. În pădurile ecuatoriale din Lumea Nouă multe grupuri de mamifere, cum ar fi maimuțele și câțiva porci spinoși, au cozi; această trăsătură ajută în mobilitate dar de asemenea le dă posibilitatea să se agațe pentru a ajunge la hrană. Câteva păduri din Asia sunt cunoscute în special pentru animalele care au abilitatea de a sări dintr-un copac în altul, care este o metodă eficientă de a merge prin pădure.

După ce se formează fructul, animalele răspândesc semințele. Păsările și mamiferele sunt agenți importanți de împrăștiere a semințelor plantelor în aproape toate pădurile. Unele grupuri de animale oferă protecție unei plante și primește hrană în schimb. Furnicile sunt cele mai obișnuite și abundente animale din pădurile ecuatoriale, și au evoluat să ocupe toate straturile pădurii. Multe plante tropicale au structuri scobite în care locuiesc multe tipuri de furnici. Furnicile furnizează substanțe hrănitoare copacilor și în multe cazuri îi protejează de prădători

Impactul uman

Sunt un mare număr de factori naturali și introduși de oameni care afectează pădurile ecuatoriale. Ciclonii, focurile forestiere, bolile, alunecările de teren, și alți factori naturali au acum o influență minimă în comparație cu defrișările, cum ar fi cele cauzate de prelucrarea lemnului, construirea de drumuri, minărit, obținerea pășunilor și a recoltelor. Societățile tradiționale au practicat cultivările “taie-și-arde” unde au fost defrișate mici zone pentru a cultiva plante. Când mineralele din sol s-au consumat după doi sau trei ani, terenul a fost abandonat și altul a fost defrișat. Pentru că terenurile erau mici erau repede recolonizate de pădurea înconjurătoare după ce erau abandonate. Zonele defrișate sunt atât de mari încât ar trebui sute de ani de recuperare naturală pentru a reface vegetația originală.

Din 1970 rata defrișării tropicale a fost accelerată foarte mult. Regiunea estică, în locuri cum ar fi Australia, Sumatra, Malaezia, a început să sufere pierderi imense datorită lemnului și operațiilor de agricultură. În Amazonia, care a devenit un focar al atenției mondiale, au fost defrișări în mare parte pentru mari ferme de vaci și programe guvernamentale ambițioase, cum ar fi colonizarea dealungul Transamazonului. Proporțiile totale ale defrișărilor tropicale sunt greu de estimat, dar probabil 100,000 km² de pădure ecuatorială sunt distruși sau serios degradați în fiecare an. Unele păduri au fost distruse aproape în totalitate. Spre exemplu, a rămas mai puțin de 2% din pădurea ecuatorială de la coasta Atlanticului din Brazilia.

Pierderea biodiversității, și încălzirea globală (duc la creșterea dioxidului de carbon din aer) devin subiecte de dezbatere globale care se învârt în jurul distrugerii pădurilor. Este clar, totuși, dispariția speciilor este de departe cea mai importantă grijă. Se știe încă atât de puțin despre diversitatea și ecologia pădurii ecuatoriale încât distrugerile în masă pot avea loc datorită activităților umane înainte ca să se poată face ceva pentru a înțelege consecințele, și cel mai important, de a le preveni. Din fericire, un număr de organizații naționale și internaționale au fost înființate din 1970 pentru a se ocupa în special cu schimbarea și conservarea pădurilor. S-au găsit numeroase alternative economice prin defrișarea în masă. Aceasta va fi principala provocare pentru păstrarea unei părți importante din pădurea ecuatorială în noul mileniu.

Densitatea populației in

Federatia Rusa

Denumirea oficială : Federația Rusă

Suprafața : 17.075.400 km

Populația : 148.704.300 locuitori

Densitatea populației : 9 locuitori/km²

Capitala : Moscova, 8.967.000 locuitori

Limba oficială : rusa

Moneda : rubla

Religia : ortodoxism (în majoritate); islamism, catolicism, protestantism etc.

Forma de guvernământ : republică

Ziua națională : 12 iunie

Cea mai mare țară din lume, Rusia a făcut parte din Uniunea Sovietică până în anul 1991, când aceasta s-a destrămat.